

но ѿ тѣхъ, ѿже далъ еси миѣ, ѿкъ твою сѣть.
И моѣ всѣ твоѣ сѣть, и твоѣ моѣ: и проглагола
въ нихъ. ст. 9—10.

2. И ктою нѣсмь въ мѣрѣ, и си въ мѣрѣ сѣть,
и азъ къ тебѣ градоу. Оче сѣтъ, соблюди ихъ во
имѣ твоѣ. ѿже далъ еси миѣ, да бѣдутъ едины,
ѿкоже и мы (в). ст. 11.

3. Егда кѣхъ изъ ниши въ мѣрѣ, азъ соблюдохъ
ихъ во имѣ твоѣ: ѿже далъ еси миѣ, сохранихъ,
и никтоже ѿ нихъ погнѣе, токмо сынъ погнѣельный
(ж), да бѣдетъ писаніе (з). ст. 12.

4. Нынѣ же къ тебѣ градоу, и сѣ глаголю въ мѣрѣ,
да имѣтъ радость мою исполнену въ себѣ. ст. 13.

ИЗДАСНЕНІЕ.

а). Христосъ моли Отца Небеснаго да Го про-
слави, сирѣчь, да ави мѣрѣ (человѣкомъ), че Той е
истинный Сынъ Божій, който е дошлъ на землѣ-тѣ,
за да нѣши родъ человѣческій. За това и Отецъ
послѣ подтвердилъ това моленіе дѣйствително, изслѣ-
дѣвши-ты знаменіа, сирѣчь, когато Христосъ страда-
ше и умрѣлъ на креста за мѣрѣ, землѣ-та сѣ потрясла,
слънце-то сѣ затемнѣло, звезда-та въ Соломонова
храмѣ сѣ раздрала, гробове сѣ отворили и много
мрътвы възкрѣсли. И пакъ: — когато възкрѣснѣлъ
слѣдъ смръть-тѣ си въ третій день, така и когато
сѣ възнесѣлъ на небеса и сѣднѣлъ отдѣсно на Бога
Отца.

в). Сирѣчь, пѣть-тѣ, чрезъ когото може да сѣ
наслѣди животъ вѣчный, сѣстои сѣ (дѣла Христа)
въ слѣдѣюще-то: да познають человеци ти истиннаго
Бога и Исуса Христа; и слѣдъ познаніе-то да вѣрѣ-